

Amerika 2009

Inleiding

Drie weken Amerika: een opeenstapeling van indrukken en als je met een jetlag thuiskomt een soep van herinneringen. Daar kun je allerlei verhalen van maken. Dit is het verhaal dat ik me in de dagen na terugkomst, met wat hulp van Liesbeth en Evert, kon herinneren. Als ik naar de meer dan drieduizend foto's van Inge had gekeken, was het verhaal vast wel weer anders geworden.

Het was een goede vakantie. Vooral de eerste twee weken, die in een rustig tempo verliepen, vond ik heel plezierig, het eind met Washington en New York was wel erg veel grote stad, hitte en lawaai.

Het was een leven in hotels – meestal standaardkamers met twee grote bedden, een badkamer en een zoemende airco in een hotel van een keten zoals Days Inn, Quality Inn, Best Western of Travellodge - en een leven op de weg – in onze Dodge Journey – en een leven in goedkope restaurants – met steaks, hamburgers, pizza's, salades en pasta. Heel vaak werd ons gevraagd 'how is your day today?' en natuurlijk was die dag 'great' of 'awesome'. Awesome waren ook de grote koffiebekers waarmee Evert zo graag door de stad liep, en waarvan hij in de auto een verzameling aanlegde.

De auto voerde ons langs veel mooie uitzichten, waarvan we alleen nog weten dat ze mooi waren – bergen, rivieren, bruggen, stranden – maar die we nu niet meer kunnen plaatsen. Ook door veel afzichtelijke dorpen met overal elektriciteitsdraden en aardige huisjes die onzichtbaar waren gemaakt door reclameborden, parkeerplaatsen en te grote gebouwen.

Autorijden is, met de snelheden die worden toegestaan, een soort ontspanningsoefening of meditatie: steeds het gas weer loslaten als de auto een beetje op gang komt.

Dat we allemaal de taal van het land kunnen spreken en verstaan – de een van ons wat gemakkelijker dan de ander – maakt het reizen gemakkelijk. In Spanje, Italië of Frankrijk komt veel van het communicatiewerk bij mij terecht, maar hier kan iedereen met de locals praten, als *hun* Engels niet al te beroerd is tenminste. Daarbij is de vriendelijke oppervlakkigheid gemakkelijk in het gebruik. Over het algemeen is men beleefd en behulpzaam. Kortom, een gemakkelijk land om te zijn.

Hierna geef ik wat herinneringen per dag. In combinatie met de foto's geven ze een indruk van waar we waren en wat we gedaan hebben. Nog wat samenvattende feiten:

- Gereden: 2300 mijl = 3700 km
- Onderweg uitgegeven: ongeveer 4000 euro
- Aantal verschillende hotels (exclusief de hotels van de kinderen apart): 12
- Aantal keren gedineerd in restaurants: tenminste 17 keer.
- Verloren: een toilettas met pillen en oorhangers, een zakmes, een pet.
- Kapot gegaan: een lens van een camera.
- Gelopen: tussen de 100 en 150 km.

Wo 29 juli: Geldrop- Schiphol- London – Newark - Danbury

Via Skype had ik Ton van Happpen op zondag nog even aan onze afspraak herinnerd: "Hi, nog even nagekeken voor woensdag. Echt niet leuk voor jou. We moeten er om 5:20 zijn, dat is dus 3:50 hier vertrekken..." We spraken af om half vier even te bellen. Dit functioneerde prima en we waren ruim op tijd om de koffers af te geven. De instapkaarten hadden we thuis al geprint. Op Heathrow dronken en aten we nog wat bij de Giraffe of zoiets en om tien uur locale tijd ging het na weer een stevige veiligheidscontrole verder, nu in een grote

Boeing. De vlucht was rustig, het personeel vriendelijke en mijn boek – *Enduring Love* van Ian McEwan – niet leuk maar wel interessant.

In Newark vonden we, na het gedoe met de douane, *Dollar Rental* heel snel, halte P2 van de Air Train. Het weer was inmiddels snel aan het betrekken en terwijl we de auto aan het regelen waren, barstte een hevig onweer los. De door mij uitgezochte auto was te klein: onze bagage paste er niet in. Het werd dus een twee maten grotere auto – een witte Dodge Journey – waarvoor we stevig moesten bijbetalen. In het noodweer werd de bak door een zwarte man voor ons klaargezet en naar diverse handtekeningen op een elektronisch schermpje mocht het ding mee. Het was even wennen met de automaat: nog voordat we het terrein af waren, had ik twee keer per ongeluk een noodstop gemaakt door de koppeling in te trappen die de auto niet had: het was dus de rem... Vlak bij het vliegveld gebeurde dit nog een keer en toen had ik het ding door.

Door het noodweer reden we door Newark, over de Washington Bridge, door Harlem over brede snelwegen richting Connecticut. Inge stond doodsangsten uit die ze niet onder de stoelen en banken van de Journey stak. Af en toe moest ik aan de kant van de weg gaan staan omdat ik door de regen niets meer zag. De Tomtom leidde ons vrijwel probleemloos – een beetje verkeerd met het nummer maar wel ongeveer goed - naar de Quality Inn in Danbury die we besproken hadden. Zo begon ons drieweekse hotelbestaan. Ook maakten we een begin met Amerikaanse restaurantvoer: in de ijzige luchtstroom van de airco in Applebee's naast het hotel aten we onze eerste echte Amerikaanse maaltijd. De huiselijkheid van de glas-in-lood lampen en het gemaakt-vriendelijke gedrag van het personeel droegen bij aan de authentieke sfeer. We gaven ook onze eerste fooi en verhoogden het bedrag van 73.70 tot 85.00.

De creditcards zouden slijten deze vakantie...

Do 30 juli: Danbury-New Haven – Smithfield (bij Providence)

We wilden in Danbury naar de mall, die, net als heel veel malls in Amerika, de grootste van het land zou zijn. Helaas ging die te laat open. Daarom verder op weg richting New Haven, de plaats van Yale University. We bekeken de traditioneel Brits aandoende gebouwen, waarvan we ons afvroegen welke nu wel en niet echt waren. Het leek echte namaak, maar volgens onze informatie was dit toch echt een oude universiteit (1701). Na onze bezichting kochten we nog wat Yale-spullen, zoals een pet voor mij en een trui voor Evert.

We reden langs relatief kleine wegen langs het strand en besloten te gaan zwemmen in Hammonasset Beach State Park, in Madison Connecticut. Dit park was niet gratis, maar relatief goedkoop voor mensen uit Connecticut. De vrouw aan de ingang was bereid aan te nemen dat een van ons uit die staat kwam, al wist ze dat dat niet zo was. We reden langs een aantal campings naar een grote parkeerplaats vlak bij een strand met keurige voorzieningen: kleedkamers, douches en dergelijke. We gingen zelfs de zee in.

We vonden een hotel in de buurt van Providence in Smithfield (Hampton Inn & Suites). Het was al vrij laat toen we een restaurant wilden gaan zoeken. Uiteindelijk kwamen we terecht in een pizzeria, waar we door wat misverstanden een aantal gigantische pizza's bestelden die we nog niet voor de helft opkregen. Er ontstond een uitbundige, een beetje baldadige sfeer. Dat kon niet aan de wijn liggen, want die schonk men niet in deze afhaalpizzeria *in the middle of nowhere*. Ik praatte nog Italiaans met de moeder van de pizzabakkers en gaf zelfs een fooi. De

kinderen wilden dozen om het teveel in mee te nemen. De vieze plakken deeg hebben we tot aan Boston met ons meegesleept, waar ze in een vuilnisbak achter het hotel terecht kwamen.

Vrij 31 juli- 1 augustus: Smithfield – Boston

Weer een beroemde universiteitsstad was ons doel: Boston, of eigenlijk Cambridge. We reserveerden met ons handige eee-computertje vanuit Smithfield een kamer in de Days Inn, niet zo ver van Harvard Square en vlak bij de rivier. Van daaruit konden we met de metro gemakkelijk naar het centrum. Nadat we onze bagage op de kamer hadden staan, lieten we ons door een onofficiële taxi naar Harvard Square brengen. De Indiase chauffeur zat in de lobby op klanten te wachten en werkte voor een redelijke prijs. Op Harvard Square, waar het inmiddels een beetje aan het regenen was, stonden studenten een onofficiële tour aan te prijzen. Ze hadden t-shirts met ‘Hahvahd’ erop, waarmee het plaatselijk bekakte accent werd aangeduid, waarin de r niet wordt uitgesproken aan het eind van een lettergreep. Een meisje van de studentengroep viel me hard aan op het feit dat ik een Yale petje op mijn hoofd had. Ze vond dat niet kunnen. Na wat wachten gingen we met twee jongen mee die van de bezichting een vermakelijk en toch informatief cabaret maakten. Wild gesticulerend en van het ene been op het andere springend vertelden deze twee jongens met strohoeden op veel anecdotes en gekke verhalen, terwijl het publiek zichzelf met paraplu's en regenjassen tegen de regen beschermde.

Inge had gemerkt dat ze een etui was kwijtgeraakt waar ook de pil in zat. Ze wilde toch blijven doorslikken en niet ongesteld worden. Dus op zoek naar een apotheek. Daar zei men dat een recept van een dokter noodzakelijk was. Een Engelse vrouw die toevallig in de apotheek was en

zelf in het ziekenhuis werkte, zei dat we naar een open spreekuur ik het ziekenhuis konden gaan. Ik ging met Inge naar dit spreekuur, terwijl Liesbeth en Evert ergens anders wachtten. Het ging allemaal grondig en langzaam. Inge had een lang gesprek met een arts en ik vroeg me af wat die allemaal met haar deed. Het bleek lastig te zijn om een equivalent te vinden van de pil die ze normaal slikt. Maar uiteindelijk lukte dat. De dokter en Inge deden een high-five toen het juiste middel was gevonden, vertelde ze later, en toen mocht ik afrekenen: 155 dollar. Ik vertelde de dame aan de balie dat een consult bij ons een paar tientjes kost en toen zei ze dat ze zich afvroeg of dat dan wel wat voorstelde bij ons. Ik besloot toen voor een directe aanval: wat een inefficiënte zoi is de Amerikaanse gezondheidszorg, bij ons kunnen ze wel organiseren! Ik geloof niet dat her argument overkwam, maar mijn handtekening had ze. .

Na het afhalen van de pil bij een apotheek maakten we een wandeling door de oude schilderachtige wijk Beacon Hill. In het centrum merkten we dat Boston een beetje op Dwingeloo lijkt, het heeft ook een ‘common’ met groen gras in het midden, alleen wat groter. Daar liepen we overheen en toen gingen we op zoek naar een restaurant.

We vonden in de theaterwijk een van oorsprong Duits restaurant. Ik at er iets Duits, ik geloof met worst en zuurkool, maar misschien verwar ik dit met de laatste vakantie in Berlijn. Hoe dan ook, het was er vol, lawaaig – onze tafel stond vlak bij de keuken waar met borden werd gesmeten - en eten en bier waren goed. Op een bepaald moment kwam er een man achter de oude piano zitten en er werden zangboeken uitgedeeld bij alle tafels. Meezingen dus. Je kon ook verzoeknummers indienen. Voor mij werd ‘when I’m sixty-four’ van de Beatles gezongen, een lied dat steeds actueler wordt natuurlijk. Met andere liederen

zongen we mee voorzover we de melodie kenden. Schor en doof van het lawaai kwamen we weer buiten.

Za 1 augustus: Boston (Massachusetts)

Liesbeth begon de dag met hardlopen langs de rivier – of was dat op zondag?. We lunchten in de overdekte markt in het centrum van Boston, waar ieder van ons zijn eigen eten bij elkaar zocht in verschillende kraampjes in het overvolle marktgebouw. Op de eerste verdieping waren tafels en bankjes waar we de verschillende etenswaren konden verorberen. In de middag waren we vooral bezig met een lange wandeling langs de Freedom Trail. We haalden de routebeschrijving bij het Information Center op de Boston Common. Als je de lijn die op de grond is getrokken volgt kom je alle belangrijke gebouwen en monumenten tegen. Hier is, voor Amerikaanse begrippen, veel geschiedenis, die vooral met de onafhankelijkheid en de strijd tegen de Britten te maken heeft. We aten deze avond in Cambridge, op een terras met uitzicht op live muzikanten. We moesten lang wachten om een plaatsje te krijgen, en we kregen een tafel helemaal aan de rand. Het Sam Adams bier smaakte goed, net zoals de salsa & chips vooraf, de kip, de vis, de steak en de hamburger.

Zo 2 augustus: Boston – Portland (Maine)

We werkten nog steeds ongeveer het plan af dat we thuis hadden opgesteld. En dus ging het richting Maine. We reden een stuk langs de kust, waar reusachtige villa's op uitgestrekte grasvelden lieten zien hoe rijk blank Amerika woont. Of waren het vakantiehuizen? In een café bij het strand dronken we koffie en we aten bij de zee

onze eigen lunch. Het weer was een beetje regenachtig. In Portland, een rommelige stad met veel snelwegen en een klein centrum, vonden we een hotel aan de rand. 's Avonds aten we bij de 'micro-brewery' Gritty Mc Duff's, met een ruime keuze aan eigen bier en prima pub food. We liepen daarna nog wat rond langs de haven, waar het inmiddels compleet mistig was geworden. In de mist kwamen we terug bij het hotel.

Ma 3 augustus: Portland - Bridgewater Mountain (Plymouth, New Hampshire)

Nu gingen we het binnenland in en van de snelweg af. De Tomtom zocht af en toe erg kleine weggetjes voor ons uit, door het bos, deels zelfs met onverharde stukken erin. Heel mooi was de weg langs Lake Winnepesaukee dat we aan de noordkant helemaal langsreden. Vanaf Ashfield volgden we de weg die Virginia Slayton ons had aangegeven. Nadat we eerst even te ver waren gereden, vonden we het huis vrij gemakkelijk. We hadden de bovenverdieping ('loft') boven een garage. Virginia, een kleine, beetje gezette vriendelijke vrouw ontving ons hartelijk en zei dat haar zoon nog iets zou doen aan onze voordeur die erg klemde. De zolder was echt heel ruim, groter dan we ons hadden voorgesteld. De internetverbinding was niet erg goed, maar in één hoek van de zolder en op de trap was er net genoeg signaal. We besloten zelf te gaan koken en daarom gingen we nog even naar het dorp Plymouth om boodschappen te doen bij Hannaford. Fijn om even geen restaurantvoer te hoeven eten.

Ons verblijf lag naast het huis van Virginia, waar 's morgens ook het ontbijt zou zijn. Daarnaast lag nog een wat groter huis van haar broer en het geheel werd omgeven door een grote tuin met grasvelden, vruchtbomen, bessenstruiken en bloemen. Het uitzicht uit ons

appartement was prachtig, je keek tientallen kilometers ver over te bergen, tot aan Canada.

Di 4 augustus: Bridgewater Mountain: naar de Flume

Het ontbijt was fantastisch. We zaten aan tafel met een Amerikaans echtpaar. Ze waren voor het eerst zonder hun kinderen op vakantie. Nette mensen met banen in het onderwijs. Virginia zette ons diverse zelfgemaakte dingen voor en het was duidelijk dat ze het woord bed and breakfast serieus nam. De koffie was sterk en goed, geen Amerikaanse slappe troep zoals in veel cafés.

Op aanraden van Virginia gingen we deze dag naar de bergen, naar Fanconia Notch, Daar deden we de wandeling door de Flume, een bergkloof met een rivier en watervallen. Redelijk toeristisch maar toch mooi. Op verschillende plaatsen is het er helemaal mistig van het vallende water. Een speciale attractie was een natuurlijke tunnel waar je doorheen kon kruipen. Ik stootte er mijn hoofd en besloot het niet te doen. Liesbeth en Evert kropen er doorheen, en dat ging maar net. Als ze iets dikker waren geweest, zaten ze er nu nog.

Onze kaartjes gaven ook nog recht op een rit met de kabelbaan van een nabijgelegen berg, Cannon Mountain. De rit naar boven was mooi en het uitzicht boven prachtig. Men zei dat je er vier staten van de VS en een stuk van Canada kon zien.

's Avonds deden we weer inkopen in Plymouth en Liesbeth kookte weer. Ik vroeg of we eventueel ons verblijf met een dag konden verlengen en dat kon. We spraken af dat we de volgende ochtend bij het ontbijt zouden laten weten of we dit wilden.

Woe 5 augustus: Bridgewater Mountain: kajakken bij Plymouth (Pemigewasset River)

We besloten nog een dag te blijven en dat gaf ons de mogelijkheid nog iets in dit gebied te doen. Het werd kajakken. Met wat moeite vonden we een plaats waar kano's en kajakken werden verhuurd, maar omdat de Tomtom ons eerst verkeerd had laten rijden, kwamen we te laat voor het vertrek van 11 uur. En toen bleek het vertrek van 13 uur ook niet zeker. We werden naar een wintersportwinkel in Plymouth verwezen. Daar was nog een mogelijkheid. We konden ons aansluiten bij een groep internationale wetenschappers die een congresje over vloeistoffen hielden. Aan de oever van de Pemigewasset kregen we twee kajakken en samen met een groep nerds dreven we stroomafwaarts over deze snelstromende rivier. Heel rustgevend tussen de beboste oevers. Het was een beetje regenachtig af en toe, maar gaandeweg knapte het weer op. Liesbeth vond het in het begin erg eng, maar echt in paniek raakte ze niet. Aan het eind, waar we moesten landen, waren we samen met een heel aantal anderen tever gevaren en daarom moesten we door een stroomversnelling terugpeddelen. Dat lukte maar net. De kajaks werden aan land getrokken en op een aanhangwagen gelegd en zo werden we weer teruggebracht naar Plymouth.

Do 6 augustus: Bridgewater Mountain – Montreal (Canada)

Een laatste overvloedig ontbijt sloot het verblijf in de B&B af. Deze keer met 'french toast', vergelijkbaar met onze wentelteefjes. Het ging richting Canada. Een echte grens, met echte grenscontroles. We moesten zelfs uit de auto om een stempel in het paspoort te laten zetten. De

bejegening was vriendelijk, anders dan aan de grens van de VS. De vrouw van de stempels was onder de indruk van mijn Frans.

In een wegrestaurant aten we nog wat en inmiddels in kilometers rekenend wees de Tomtom de weg naar Montreal. We hadden een hotel geboekt, maar de Tomtom kende het nummer niet van de straat. Hij stuurde ons dus tweeduizend nummers verkeerd op deze straat die minstens 10 km lang was. We kwamen midden op een industrieterrein aan. Daar belde ik het hotel en via het vragen naar een zijweg vlak bij het hotel lukte het ons er te komen. Aan de balie zat een man met uitzonderlijk goed Frans, een Iraniër die lang in Parijs had gewoond. We hadden twee kamertjes in dit hotel dat ooit het plaatselijk postkantoor was geweest. Het lag in een wat mindere wijk, vlak bij een grote ijzeren brug waar een snelweg overheen liep. Als je onder deze brug doorliep ging je richting centrum. Hoewel de man aan de balie ons dit had afgeraden, liepen we naar de stad. Al gauw merkten we wat hij ons had willen besparen: we kwamen door een wijk heen die geheel door homo's in beslag was genomen. Overall mannen die hand in hand liepen, volgens de kinderen zelfs tongzoenend op straat stonden. Liesbeth en ik vonden het wel apart, de kinderen wilden meteen weg. Volgens hen waren er behalve homo's nog veel meer vreemde types op straat. Er liep geen normaal mens bij. Toen we door deze wijk heen waren, werd het allemaal wat normaler, al bleef ons opvallen dat in Montreal wel veel vreemd volk rondliep of op straat zat. Veel zwervers en daklozen ook. Alcoholisten, drugsverslaafden. Daarbij kwam nog de rommeligheid van de stad, een straatbeeld waarbij België als heel netjes en geordend zou afsteken. China kwam soms meer in de buurt. Uiteindelijk vonden we een leuk restaurant op een dakterras: heel vol, heel lawaaiig. Het bood een aantrekkelijke combinatie van bier, pub voedsel en acceptabele prijzen.

Na het eten liepen we het deel van de stad door waar een festival van Franstalige cultuur werd gehouden: 'les Francfolies de Montréal'. Er werd typisch Franse popmuziek ten gehore gebracht in een stijl die de kinderen weinig aansprak. Maar het was wel een aparte sfeer.

Terug naar het hotel namen we een taxi.

Vrij 7 augustus: Montreal

In het hotel liet Inge haar camera op de lens vallen. Aanvankelijk leek alles goed, maar er bleek iets afgebroken te zijn waardoor de lens niet meer goed functioneerde. We besloten daarom in het centrum van Montreal naar een fotozaak te gaan en naar een vervangende lens op zoek te gaan. Verder wilden we natuurlijk gewoon de stad bekijken.

De kinderen gingen met de metro de stad in. Liesbeth en ik liepen de stad in, waar we de kinderen weer tegenkwamen. Bij de haven dronken we koffie in een Italiaans aandoend café. De jongen achter de bar danste heel sensueel achter zijn machine terwijl hij geil naar Liesbeth keek: een vreemde vertoning. Maar de koffie was goed. Toen gingen we in een van de grote ondergrondse malls op zoek naar een camerawinkel. We vonden 'Centre Japonais de la Photo' en daar verkochten ze een acceptabele lens voor 180 dollar, omgerekend iets rond de 110 euro. Dat moest dan maar. Het was maar iets duurder dan een consult in het ziekenhuis van Boston... Toen de lens erop zat, weigerde de camera later toch af en toe. Ik overtuigde Inge om samen met Evert nog even terug te gaan naar de winkel om dit te laten checken. Met Liesbeth liep ik verder naar het Parc Mont Royal op de heuvel, waar je over de hele stad kon uitkijken. Het was een hele klim met veel trappen, maar het uitzicht was echt mooi. Op dit punt

kwamen Inge en Evert ook weer bij ons. De man van de fotowinkel had nog even gekeken. Er was niks ernstigs aan de hand: alleen een contactje dat af en toe weigerde.

Samen liepen we de heuvel weer naar beneden. In het oude centrum van Montreal vonden we een Mexicaans restaurant – Casa de Mateo – waar we behalve goed eten ook authentieke Mexicaanse muziek geserveerd kregen door een band bestaande uit akoestische basgitaar, viool en zang. Vooral Inge genoot zichtbaar van deze hard zingende mannen. We liepen terug naar het hotel, wat toch wat langer duurde dan verwacht.

Zat 8 augustus: Montreal – Ottawa (Kinderen naar Toronto)

Op zaterdag brachten we Evert en Inge naar het metrostation in de buurt van het hotel. Daar zouden ze de metro naar het station nemen om van daar door te reizen naar Toronto. De kaartjes hadden we per computer geregeld en door een man in het hotel laten uitprinten: deze keer een Frans-Canadees die trots vertelde over zijn ouders die nog bommen hadden geplaatst tegen het Engelstalige regime.

Toen de kinderen op weg waren, ontbijten Liesbeth en ik nog een keer in het kneuterige zaaltje in het hotel, waar we ook op vrijdag de dag waren begonnen. We checkten uit en reden richting Ottawa, waar we via internet een kamer hadden geregeld in ‘Gasthaus Switzerland’, een klein hotel vlak bij het centrum. Daar kwamen we al vrij vroeg aan. Het lag in een rustig straatje, vlak naast het uitgaanscentrum dat uit rechte straten met lage huizen bestond en een dorpse sfeer ademde. Aan de balie zat een jonge man die vertelde dat zijn ouders uit Zwitserland kwamen en hier een hotel hadden geopend. We konden de auto op het binnenplaatsje kwijt.

In het dorpse uitgaanscentrum, vol terrassen en cafés, gingen we op een omheind terras zitten waar al het bedienend personeel Schotse rokjes aan had: de ‘Highlander Pub’ op Rideau Street.

Die middag bekeken we Ottawa, vooral de regeringsgebouwen met de Big Ben achtige toren en de fraaie Engels aandoende gebouwen. Ook zagen we de sluizen die als een soort trap boten de heuvel op laten klimmen, vlak bij het regeringscentrum. Dit is een heel sfeervol stuk van Ottawa, maar verder stelde de stad weinig voor. Aan de overkant van de rivier, Gatineau (vroeger Hull) is het Franstalig. We verwachtten daar nog aardige restaurantjes tegen te komen, maar verzeilden in plaats daarvan eerst in een gebouwencomplex met parkeergarages en snelwegen. Daarna liepen we door een armoedige wijk en via de brug kwamen we weer in Ottawa. Uiteindelijk aten we heel laat in een restaurant, waar men alleen een buffet had: onbepaald eten dus. En dat was lang niet slecht. Veel te dikke mensen zagen we daar voor de tweede of derde keer opscheppen. Zelf heb ik deze dag ook teveel gegeten.

Ik belde deze dag mijn moeder ook nog, ik geloof aan het begin van de avond, om haar met haar verjaardag te feliciteren. Dat vond ze wel fijn en natuurlijk vertelde ze ook nog een en ander over onze familie toen die in Canada woonde.

Zo 9 augustus: Ottawa – Huntsville, via Algonquin National Park

Hoewel de eerste berichten uit Toronto positief waren geweest, kwam er nu minder goed nieuws: het hostel was niet best en de kinderen voelden zich er onveilig. Wij dus achter ons pc-tje een ander hotel regelen dat we via sms aan de kinderen doorgaven.. Daar zijn ouders

voor. Wij zouden zelf nog een tussenstop maken voordat we in Toronto kwamen.

Wij besloten een mooie route te kiezen, door het Algonquin National Park. We mochten gratis door dit park vol meren, bergen, beren en elanden rijden, maar eigenlijk niet uitstappen. Onderweg zijn we even op een parking naast de weg gestopt, maar daar mocht je alleen van je auto weg als je een toegangskaart voor het park onder de voorruit legde. Toch was het een prachtige route, al hadden we niet de ideale auto voor bergtrajecten: te weinig motor en te veel auto.

We kwamen uiteindelijk uit in Huntsville, een dorp iets meer dan 200 km ten Noorden van Toronto. Na wat zoektocht vonden we een hotel dat al eerder op borden was aangekondigd en waarvoor we een kortingsbon hadden. Onderweg hadden we in het centrum een terras aan het water gezien, het restaurant 'The Cottage Bar and Grill'. Daar besloten we te gaan eten. Om toch ook een biertje te kunnen drinken, gingen we lopen, ongeveer 40 minuten, voor een deel langs een weg zonder echt trottoir. Volgens mij lopen die Canadezen nooit. Heel koddig was een grote poort over de weg, die mij een beetje deed denken aan de ingang van de bioscoop van de Flintstones, met daarop de tekst 'Welcome to Historic Downtown Huntsville: straight ahead'. Het centrum bleek eigenlijk vooral één winkelstraat met een aantal aardige winkeltjes, historisch niet veel interessanter dan Geldrop. Onderweg schoot een Canadees ons aan die veel in Europa had gewerkt als hoogleraar Joodse geschiedenis. Hij raadde ons af om in the Cottage Bar and Grill te gaan eten. Het eten zou er niet zo bijzonder zijn. Leuk gesprek, waarin hij Eindhoven en Groningen noemde, maar we gingen, na een rondgang door het 'historic centre' toch naar het terras, terwijl het weer aan het betrekken was. Het eten was acceptabel en het uitzicht op het meer plezierig. Wel dreigde het te gaan regenen en onweren.

Later hoorden we dat het in Toronto die avond verschrikkelijk noodweer was geweest. Meer dan een paar spetters werd het niet en we liepen zonder problemen naar huis. De enige taxi van het dorp hadden we niet hoeven bellen.

Voor de volgende dag regelden we een hotel in Toronto en we sms'ten het adres door aan de kinderen. Deze 'Travelodge' was niet ver van het centrum en van Chinatown.

Ma 10 augustus Huntsville – Toronto

Ongeveer gelijk met de kinderen kwamen we bij het hotel. Hun derde hotel in één stad dus. Zij kenden de stad goed en konden ons snel rondleiden, toen we rond halfvier de stad in gingen. We zagen de hoge (televisie?)toren, grote kantoren en winkelcentra en de kinderen lieten ook hun vorige hotel zien dat heel goed bevallen was. Bij het water wezen ze op het eiland tegenover waar ze nog een tandem hadden gehoord. Wat later op de middag dronken we een glas bier (of cola) bij 'The Village Idiot', een heel relaxte pub tegenover the Art Gallery of Toronto, die we echter niet van binnen zagen.

Daarna liepen we door Chinatown, waar ik steeds werd opgehouden door de (traditionele) Chinese karakters die ik wilde lezen. Op weg naar ons hotel zagen we een café dat aankondigde als eerste in Amerika Dommelsch bier te schenken, een 'remarkably smooth pilsner style lager' dat heel geschikt zou zijn om mosselen bij te eten. Iets verder een reclame voor Bavaria. Brabant doet het goed in Canada. Na deze wandeling gingen we terug naar de hotelkamer en uiteindelijk aten we bij een Frans aandoend restaurant.

Di 11 augustus: Toronto – Niagara Falls – Bradford (Pennsylvania)

Het was nog een heel stuk rijden, maar ze waren er nog steeds: de Niagara Falls. Nadat we de auto op een van de reusachtige parkeerterreinen (aan de Canadese kant van de Falls) hadden neergezet, liepen we naar de boulevard naast de watervallen. Van daar kregen we een eerste indruk van het meer dat eruit ziet als een heel brede branding van de zee, voordat het water de diepte in stort van een ander meer dat een heel stuk lager ligt. We besloten te doen wat iedereen daar doet: met de Maid of the Mist de draaikolk en het opspattende water in. Dit bootje van vroeger is inmiddels uitgegroeid tot een hele vloot Maids of the Mist die met industriële zekerheid een volume toeristen door de bezienswaardigheid persen. Kaartje kopen, wachten, regenjasje aan, varen, de draaikolk in, terugvaren en uitladen, het hele proces loopt vlekkeloos met duizenden mensen per dag. En toch was het nog steeds erg leuk! Het moment waarop de boot met zijn neus recht in de waterval gekeerd is, en je eigenlijk alleen nog maar een mist van waterdruppels ziet en donderend water hoort, daar gaat het om. Dante had het in zijn hel kunnen verwerken, maar dan zou de boot niet zijn omgedraaid. .

Weer een ervaring rijker en wat dollars armer reden we terug de Verenigde Staten in, eerst naar Buffalo, een lelijke oude industriestad. Vandaar reden we in de richting van natuurgebieden van Pennsylvania: de Allegheny Highlands. We hadden gepland om in Bradford PA te gaan slapen, een stadje midden in dit prachtige gebied, maar wel buiten het nationale park. Dit stadje bleek rondom een olieraffinaderij gebouwd te zijn en het stonk er verschrikkelijk, ook bij het Best Western Hotel dat we voor ogen hadden. We besloten daarom terug te gaan en naar Olean te rijden, waar ook een Best Western

hotel stond. Dit betekende opnieuw alle wegversmallingen en betonnen randen passeren die het rijden zo akelig hadden gemaakt op de heenweg. In Olean waren alle hotels vol. We vroegen daarom bij de Best Western in Olean naar Bradford te bellen dat we eraan kwamen. Dus voor de derde keer tussen de wegversmallingen en betonnen randen door. Liesbeth was al erg geïrriteerd – ze had het helemaal gehad - , maar zelf had ik er wel plezier in. Toen we opnieuw voor het hotel in Bradford stonden, viel het met de stank erg mee en we kregen redelijk goedkoop een kamer. We kregen zelfs drie welkomstdrankjes – voor de volwassenen – aan de bar. We aten op de hotelkamer het eten dat we eerder onderweg hadden gekocht. En daarna gingen we in de bar ons welkomstdrankje verorberen.

Wo 12 augustus: Bradford – Carlisle (Pennsylvania)

We waren op weg naar Washington, volgens ons oude plan, maar we hadden al eerder besloten om Pittsburgh uit ons programma weg te laten. Daarom verder richting Zuidoost. Eerst reden we een stuk recht naar het Zuiden en toen via State College in de richting van Harrisburg, af en toe een stukje snelweg, maar overwegend kleinere wegen. Vanaf Mifflintown namen we een als mooi op de kaart aangeduide weg naar Carlisle, niet zover van Harrisburg, mooi bergachtig land dat me af en toe aan de Ardennen herinnerde met zijn lange stijgingen en dalingen in de weg. In Carlisle vonden we een hotel vrij dicht aan de snelweg. We kregen een kamer helemaal achterin het gebouw.

Het hotel had een zwembad en daar gingen we allemaal even zwemmen. We aten in het Bonanza Steakhouse dat net als het hotel op een onpersoonlijke locatie naast de snelweg lag: standaard Amerikaans

voer. Wie gerechten had besteld 'samen met buffet' kon ook nog vrij van het buffet opscheppen. Na het eten heerste er een uitgelaten sfeer. Inge maakte foto's terwijl wij buiten allemaal gekke sprongetjes maakten. Het idee was natuurlijk ons zwevend op de foto te krijgen, gekke bekken trekkend.

Do 13 augustus : Carlisle – Washington

Vlak na het opstaan gebeurde er iets raars. Ik had gedoucht en daarna ging Liesbeth eronder. Toen zij stond te douchen, schijn ik in paniek te zijn geraakt: ik wist niet meer waar ik was en hoe ik er gekomen was. Ik schijn nog wel te hebben geweten dat ik in Amerika op vakantie was, maar verder wist ik niet veel en wat Liesbeth en Inge me vertelden, onthield ik nog geen minuut. Ik bleef dus vragen. Dit schijnt ongeveer een halfuur te hebben geduurd en daarna was alles weer redelijk normaal, behalve dat ik me van deze periode niet veel meer herinnerde dan een angstig gevoel. Transient Global Amnesia heet dit, vond ik later op internet. Het is meestal onschuldig maar de oorzaken zijn onduidelijk.

Bij het ontbijt nam ik extra veel koffie en ik voelde me goed genoeg om te rijden. Dat ging ook best goed. We reden, deels langs wat kleinere wegen, deels langs de snelweg naar Washington. Onderweg picknickten we nog bij een sluisje in het C&O Canal, niet zover van Washington. Het deed er een beetje denken aan Frankrijk waar veel van deze sluisjes zijn opgeknapt. Achteraf merkte ik dat ik hier mijn Zwitserse zakmes heb laten liggen.

In Washington hadden we geen hotel gereserveerd. Wel hadden we een lijst van hotels waarvan we kortingsbonnen hadden. Die waren al vol en zo kwamen we uiteindelijk terecht in de Days Inn aan het

eind van de New York Avenue NE, een soort snelweg door een redelijk slechte wijk. We hadden een kamer op de begane grond, met een deur naar het parkeerterrein waar onze auto stond en die alleen door een hek van de Avenue gescheiden werd. Je slaapt er zo'n beetje op de vluchtstrook... Maar het was een redelijke kamer en het hotel bood een shuttle service met een busje naar het Union Station.

De eerste avond vormden we al een eerste snelle indruk van de stad. We zagen het Capitool en een aantal gebouwen daaromheen. We merkten ook hoe zwart deze stad is en dat geldt zeker niet alleen voor de president. We aten in een groot restaurant – Capitol City Brewing Company - waarvoor we eerst vrij lang op straat moesten wachten met een apparaatje dat ging knipperen of trillen als we aan de beurt waren. Het was weer zo'n 'micro brewery' met goed pub-voer. We werden bediend door een grappige donkere man, het type van de lollige neger uit oude films, met een falsetstem die elke keer oversloeg als hij iets tegen ons zei en vrolijke spottende ogen. Toen ik hem zei dat ik de beste ribs had gegeten van mijn leven, werd hij helemaal opgewonden en sloeg zijn stem nog verder over.

Vrij 14 augustus: Washington

Nu gingen we dus echt Washington bekijken na het voorproefje van donderdag. We liepen langs alle belangrijke gebouwen, inclusief het Witte Huis. Wat later in de middag bekeken we het Hirschhorn Museum of Modern Art, een van de Smithsonian musea in Washington. Echt een heel mooie collectie, inclusief de beelden in de beeldentuin. Er hing bijvoorbeeld een aantal schilderijen van Willem de Kooning die ik nooit eerder had gezien en we zagen beelden van Matisse en Rodin.

We besloten met de metro nog even naar het Pentagon te gaan. Van buiten ziet dit

gebouw, dat een van de grootste kantoorgebouwen ter wereld schijnt te zijn, er nogal saai uit, maar het gevoel dat men hier beslissingen neemt die het lot van de wereld kunnen bepalen, maakt het toch een bijzondere plaats. Naast het Pentagon bezochten we het monument voor de slachtoffers van de aanslag op 11 september: een grote verzameling kleine waterstroompjes overdekt door een soort glijbaantjes. Of leek het meer op een gigantische midget golf baan? Ik ging even zitten bij de rij slachtoffers uit 1948 om te beseffen dat ik nog leefde.

Na een heleboel ingewikkelde discussies – Inge had vooral genoeg van al het Amerikaanse eten – kozen we in de wijk Georgetown toch het typisch Amerikaanse restaurant Mr Smith's. Je kon er ook pasta bestellen en zat niet vast aan de hamburgers en de steaks en ik kreeg er toch goed bier. Iedereen happy dus in de tuin achter het café waar we aten.

We gingen die avond met de taxi terug naar het hotel. De chauffeur was een Portoricaan die opvallend veel van musea en politiek wist.

Za 15 augustus: Washington – Newark – New York

Via saaie snelwegen maakten we de laatste rit met onze Dodge, naar Newark. Het vliegveld was gemakkelijk te vinden en Dollar rental stond goed aangegeven. Nauwelijks waren we binnen of een donkere man met een soort computertje las al de gegevens van de auto en presenteerde me de eindafrekening. Hij keek nog even moeilijk naar de kras op de bumper die iemand onderweg had gemaakt, maar omdat ik geen enkel eigen risico in mijn verzekering had, maakte hij geen problemen. .

Daar stonden we dan met al onze troep weer op straat, terwijl het al behoorlijk warm was geworden. De weg naar New York was ons bekend van de vorige keer: eerst de airtrain tot het spoorwegstation en dan de NJ Transit trein naar Penn Station. Dat ging allemaal redelijk vlot en toen moesten we met onze bagage nog in Hotel 309 zien te komen, een klein stukje met de subway. We kochten metrokaarten en waren vrij snel bij het hotel dat een paar stappen van het metrostation bleek te liggen. Ik wist niet meer hoeveel bedden we zouden krijgen, maar dit bleek dik in orde. Liesbeth en ik kregen een redelijk ruime kamer met een tweepersoonsbed en de kinderen hadden in een aparte kamer twee stapelbedden ter beschikking. Bij ons waren douche en WC. Omdat onze kamer op een binnenplaats uitkeek, was het er vrij rustig. Wel was het donker en afgesloten, wat Liesbeth niet zo prettig vond.

Zondag 16 maandag 17 en dinsdagochtend 18 augustus: New York

New York was van de vorige keer tamelijk vertrouwd. Eigenlijk besepte ik nu pas hoeveel ik de vorige keer al gezien had. Hier meer dan twee dagen doorbrengen leek een beetje veel van het goede. Daarbij was het warm, heel warm. We hebben ons in deze twee dagen vaak in twee groepen opgesplitst om elkaar daarna weer ergens tegen te komen. Ik ga hier niet alles vertellen over wat we hebben gezien of waar we zijn geweest. Natuurlijk zagen we een aantal bekende plekken, zoals Times Square, stukken van Broadway en Fifth Avenue. We liepen door de Upper Westside, Lower Eastside en stukken van Greenwich Village en de Meatpackers district (vlak bij ons hotel). Met Liesbeth voer ik nog eens heen en weer naar Staten Island, waar we ook nog even rondliepen om te constateren dat daar niets te zien is. De kinderen zagen wat meer van China

Town dan wij, samen aten we bij de Italiaan in 'Little Italy' waar we vorige jaar ook al waren. Met Liesbeth bezocht ik het Guggenheim museum waar vooral veel mensen waren, maar niet zo heel veel te zien was behalve een tentoonstelling over de architect die het museum heeft ontworpen: Frank Lloyd Wright en een expositie van de eerste werken waarmee het museum werd geopend (The Sweeney Decade) met werken van o.a. Pollock, De Kooning en Appel. Veel meer zagen we in het Metropolitan, waar we de laatste ochtend doorbrachten. We zagen vooral een stuk van de Egyptische collectie, diverse stukken van de Middeleeuwen, de wapencollectie (harnassen en zo) een paar flarden impressionisme en moderne kunst. Per ongeluk kwamen we ook nog door een stuk Japanse kunst heen.

De kinderen besteedden redelijk wat tijd aan winkelen. Ze kochten nog wat meer kleren bij Abercrombie & Fitch. Aan winkelen kwamen wij niet toe. Wel zagen we nog een paar stukken van het Central Park. Op de laatste avond (maandagavond) gingen we bij donker het Rockefeller Building op. Vanaf 'Top of the Rocks' zagen we heel New York als een verzameling lichtjes. Het was grappig om te zien hoe op het Empire State Building de toeristen minuscule flitsjes maakten met alle foto's die ze daar, net als aan onze kant, bezig waren te maken.

De hitte in New York was enorm. Liesbeth had daar het meest last van. Vooral in de subway, een soort zwaar vervuilde sauna, werd ze bevangen door de hitte. In de treinen werden we dan weer verrast door een veel te koel afgestelde airconditioning. Ik had zelf, net als de vorige keer, vooral last van het geluidsniveau in de stad en vooral ook in de subway met zijn lage plafonds en lawaaiige treinen. Evert had het minste last van al dit soort dingen. Hij was in 'zijn' stad. Inge, die ik in Washington nog had horen klagen over het

lopen door grote steden, hoorde ik dit soort dingen in New York niet meer zeggen.

Dinsdag 18 augustus en woensdag 19 augustus: New York – JFK – vliegen - London- Schiphol - Geldrop

Op dinsdag 18 augustus splitsten we voor het laatst op. De kinderen gingen winkelen, wij naar het museum (zie boven). We hadden om halftwee afgesproken vlak bij Madison Square Garden, in principe in de broodjeszaak/deli Pax. Het werd 'The Bread Factory', iets later. Daar aten en dronken we allemaal wat en toen gingen we in het hotel onze koffers halen. Met de metro reden we tot de laatste halte voor Jamaica (Queens) en vandaar namen we de Airtrain naar terminal 7 van JFK. We waren daar rond kwart over vier. Het was erg vol op het vliegveld, waar al het gedoe van wachten, veiligheidscontrole en paspoortcontrole begon.

Het vliegtuig moest om halfacht opstijgen, maar pas tegen negenen was er ruimte op de startbaan om ons echt te laten gaan. Daarbij kwam een defect in de koeling van het toestel, waardoor alle passagiers in hun stoelen op hun eigen zweet wegdreven. Men besloot toch op te stijgen, 'omdat de instrumenten aangaven dat alles in orde was'. Tja, zo vallen er ook vliegtuigen uit de lucht terwijl de meters aangeven dat ze prima vliegen... Gelukkig hadden we flink wind mee, zodat we toch weer wat sneller gingen dan verwacht, maar toen konden we weer niet landen op Heathrow omdat daar geen ruimte was en ten slotte waren er niet genoeg bussen om de passagiers naar de terminal te brengen. Wij hadden daar niet zoveel last van, omdat we toch bijna vier uur overstaptijd hadden. Ik was zelf door de warme nacht – waarin ik toch nog een uur of drie had geslapen – en de jetlag compleet kapot toen we op Heathrow

zaten. In het vliegtuig naar Amsterdam heb ik een halfuurtje geslapen en toen ging het wel weer. Vanuit de trein probeerde ik Eric Fijten te bellen, maar ik kreeg zijn dochter. Toen we al uit het station Geldrop met de koffers over straat zeulden, belde hij mij. Hij kon ons komen halen met de koffers. Zo hoefden we toch niet alles mee te slepen.

Inge wilde snel naar Maastricht en ik bracht haar in Geldrop weer naar het station, nadat ze thuis haar sleutels had gehaald. Wat later ging ik nog even naar Albert Heijn: een vertrouwd gevoel, echt weer thuis. Maar ik vergat wel de koppeling van de auto in te trappen toen ik thuis wilde stoppen...